

LBRIS

We know

books

Coordonator Leda Bazaar:

SHAUKI AL-GAREEB

RINA KENT

ZEUL
RĂULUI

MOȘTENIREA ZEILOR
CARTEA ÎNȚAI

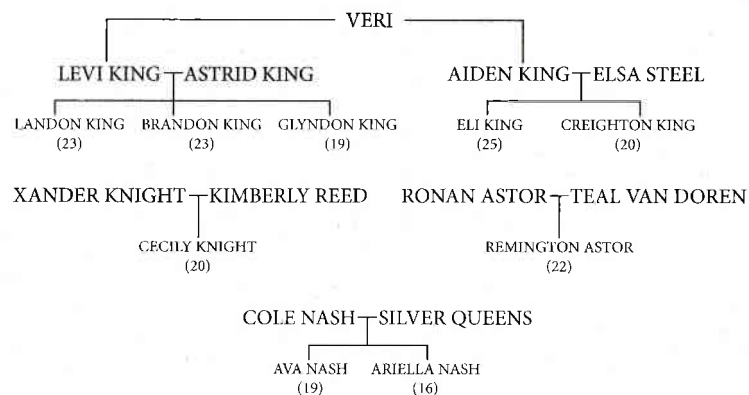
Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

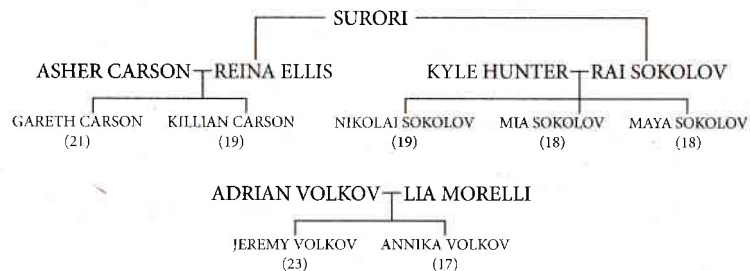
LEDA BAZAAR

ARBORELE GENEALOGIC AL ZEILOR

UNIVERSITATEA REGALĂ A ELITELOR

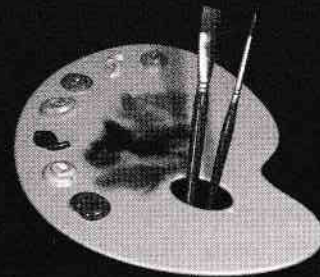

UNIVERSITATEA KING'S U

LBRIS

We know
books

UNU

Glyndon

DEZASTRELE ÎNCEP ÎN NOPȚI ÎNTUNECATE.

Nopți fără stele, fără suflet, fără scânteii.

Genul de nopți care servesc drept fundaluri amenințătoare în basmele populare.

Mă uit în jos la valurile care se sparg și se luptă cu stâncile uriașe și ascuțite ale falezei.

Picioarele îmi tremură pe margine, în timp ce imagini sângeroase mi se rostogolesc în minte cu forța devastatoare a unui uragan. Totul se desfășoară dintr-o singură mișcare tulburătoare. Turația motorului, alunecarea mașinii și, în cele din urmă, scrâșnetul obsedant al metalului pe stânci și pleoscăitul apei mortale.

Acum nu mai există nici mașină, nici vreo persoană înăuntrul ei, nici vreun suflet care să fie împrăștiat în aerul care nu are nicio remușcare.

Sunt doar valurile care se izbesc furioase și ferocitatea stâncilor masive.

Totuși, nu îndrăznesc să clipesc.

Nici atunci nu am clipit. M-am holbat și m-am holbat, apoi am țipat ca o creatură mitologică bântuită.

El nu m-a auzit, totuși. Băiatul ale cărui trup și suflet nu mai sunt printre noi.

Băiatul care se lupta atât mental, cât și emoțional, dar care tot reușea să fie acolo pentru mine.

Un fior brusc îmi coboară pe spate, așa că îmi strâng bine jacheta de flanel peste bluza albă și pantalonii scurți din blugi. Dar nu frigul este cel care mă zguduie până la os.

E noaptea.

Groaza valurilor nemiloase.

Atmosfera este straniu de asemănătoare cu cea de acum câteva săptămâni, când Devlin m-a condus la această stâncă de pe insula Brighton. O insulă aflată la o oră de mers cu feribotul, pe coasta de sud a Regatului Unit.

Când am venit prima dată aici, nu mi-am imaginat că totul se va precipita către un sfârșit mortal.

Nici atunci nu erau stele și, la fel ca în seara asta, luna strălucea puternic, ca o sângerare de argint pur pe o pânză albă. Stâncile nemuritoare sunt martori neînsemnați ai sângelui purpuriu, ai vieții pierdute și ai unei tristeți ce învăluie totul.

Toți spun că va fi mai bine cu timpul. Părinții mei, buniicii mei, terapeutul meu.

Dar lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească.

De săptămâni întregi, noapte de noapte, nu am avut parte de mai mult de două ore de somn încețoșat, plin de coșmaruri. De fiecare dată când închid ochii, chipul blând al lui Devlin îmi apare brusc, zâmbindu-mi, în timp ce un roșu stacojiu îi explodează din toate orificiile.

Mă trezesc tremurând, plângând și ascunzându-mă în pernă, ca oamenii să nu creadă că am luat-o razna.

Sau că am nevoie de mai multă terapie.

Trebuia să-mi petrec vacanța de Paște la Londra, cu familia mea, dar pur și simplu nu am mai putut suporta.

Un impuls m-a făcut să mă furișez afară din casă, imediat ce toată lumea a adormit, apoi am condus două ore, am luat feribotul încă o oră și am ajuns aici, după ora două dimineața.

Uneori, vreau să nu mă mai ascund de toată lumea, inclusiv de mine. Adesea însă devine prea greu și este imposibil să respir cum trebuie.

Nu o pot privi pe mama în ochi și să mint. Nu-i mai pot înfrunta pe tata și pe bunicul, și să pretind că sunt fetița lor.

Cred că Glyndon King, cea pe care au crescut-o ei timp de 19 ani, a pierit odată cu Devlin, acum câteva săptămâni. Și nu pot înfrunta faptul că vor afla asta în curând.

Că se vor uita la fața mea și vor vedea o impostoare.

O rușine pentru numele King.

De aceea sunt aici – o ultimă încercare de a scăpa de balastul care se acumulează în corpul meu.

Aerul îmi încrețește părul de culoarea mierii, brăzdat de șuvițe de un blond natural, și mi-l vâra în ochi. Îl dau la o parte și îmi frec palma pe partea laterală a pantalonilor scurți, în timp ce mă uit în jos.

În jos...

În jos...

Gestul meu de frecare crește în intensitate și la fel se întâmplă și cu sunetul vântului și al valurilor în ureche.

Pietrișul scrâșnește sub pantofii mei de tenis, în timp ce fac un pas mai aproape de margine. Primul este cel mai greu, dar apoi e ca și cum aș pluti.

Brațele mi se deschid larg, și închid ochii. Ca și cum aș fi posedată de o altfel de putere, nu-mi dau seama că rămân pe loc sau că mă mănâncă degetele să pictez ceva cu spray.

Orice.

Sper că mama nu va vedea ultima pictură pe care am făcut-o.

Sper că nu-și va aminti de mine ca fiind cel mai puțin talentat dintre copiii ei. Cea care a făcut-o de râs pentru că nu și-a putut atinge nici măcar culmea propriului geniu.

Ciudata al cărei simț artistic este distrus în toate sensurile.

— Îmi pare foarte rău! șoptesc cuvintele pe care cred că mi le-a spus Devlin înainte să zboare spre nicăieri.

Lumina se strecoară prin colțul pleoapelor mele închise, și tresar, gândindu-mă că poate fantoma lui a ieșit din apă și vine după mine.

Că îmi va spune cuvintele pe care le mârâie în fiecare coșmar. „Ești o lașă, Glyn. Întotdeauna ai fost și întotdeauna vei fi.”

Gândul acela stârnește imaginile din coșmaruri. Mă întorc așa de repede, încât îmi alunecă piciorul drept și țip în timp ce mă prăbușesc în spate.

În spate...

Spre stânca mortală.

O mână puternică se înfășoară pe încheietura mea și trage cu o forță care-mi fură respirația din plămâni.

Părul îmi flutură în spate într-o simfonie a haosului, dar vederea mi se concentrează în continuare asupra omului care mă ține fără efort cu o mână. Totuși, nu mă trage de pe margine; în schimb, mă ține într-un unghi periculos, din care aș putea cădea într-o fracțiune de secundă.

Picioarele îmi tremură, alunecând pe pietrele mici și accentuând unghiul în care stau și riscul unei căderi.

Ochii persoanei – un bărbat, judecând după silueta musculară – sunt ascunși de un aparat de fotografiat înfășurat în jurul gâtului. Încă o dată, lumina orbitoare îmi ajunge direct pe față. Așadar, acela este motivul luminii surprinzătoare de acum o clipă! M-a fotografiat.

Abia atunci îmi dau seama că ochii mi s-au umezit, părul îmi este într-o neorânduială dramatică provocată de vânt, iar cearcănele pot fi văzute probabil din spațiu.

Tocmai vreau să-i spun să mă tragă, pentru că poziția îmi este literalmente la limită și mi-e teamă că, dacă încerc să o fac singură, voi cădea.

Dar apoi se întâmplă ceva.

Își ia camera de la ochi, iar cuvintele mi se blochează în gât.

Din moment ce este noapte și doar luna oferă o geană de lumină, nu ar trebui să-l pot vedea atât de clar. Dar pot. E ca și cum aș sta la premiera unui film. Un thriller.

Sau poate un horror.

De obicei, ochii oamenilor se luminează de emoții, de orice fel de emoții. Chiar și mâhnirea îi face să strălucească de lacrimi, cuvinte nespuse și regrete irevocabile.

Ai lui însă sunt la fel de șterși ca noaptea și la fel de întunecați. Și partea cea mai ciudată este că încă nu se pot distinge de ce e în jur. Dacă nu m-aș uita direct la el, aș crede că este o creatură a pustietății.

Un prădător.

Un monstru, poate.

Fața îi este ascuțită, cu unghiuri bine definite, de genul celor care cer atenție totală, ca și cum ar fi fost creată cu scopul de a atrage oamenii într-o capcană atent creată.

Nu, nu oamenii.

Prada.

Fizicul lui are o masculinitate care nu poate fi ascunsă de pantalonii negri și tricoul cu mâneci scurte.

În toiul acestei nopți friguroase de primăvară.

Mușchii brațelor îi ies din material fără urmă de piele de găină, ca și cum s-ar fi născut cu sânge rece. Mâna cu care

îmi ține încheietura ostatică și care îmi oprește efectiv căderea spre moarte – este încordată, dar nu se vede niciun semn de efort.

Relaxat. Acesta este cuvântul care trebuie folosit pentru el.

Întreaga lui atitudine emană o relaxare totală. E prea rece... prea *gol*, astfel încât pare chiar puțin plictisit.

Un pic... absent, în ciuda faptului că este chiar aici, în carne și oase.

Buzele lui pline, simetrice, sunt strânse, în timp ce o țigară neaprinsă îi atârână între ele. În loc să se uite la mine, se uită la aparatul de fotografiat și, pentru prima dată de când l-am observat, o scânteie de lumină se simte în spatele irisurilor lui. E rapidă, efemeră și aproape imperceptibilă. Dar eu o surprind.

Surprind momentul unic în care expresia lui plictisită se animă, se întunecă, se decupează pe fundalul nopții, înainte să dispară, în cele din urmă.

— Uimitor!

Îmi înghit neliniștea care îmi urcă pe gât și are prea puțin de-a face cu cuvântul pe care l-a rostit și mai mult cu felul cum l-a spus.

În vocea profundă disting o notă mieroasă, dar este de fapt încheșată cu fum negru.

Are de-a face cu felul cum a vibrat cuvântul din corzile lui vocale înainte de a se răspândi în spațiul dintre noi asemenea unei otrăvi care se insinuează încet-încet.

De asemenea, tocmai a vorbit cu accent american?

Îndoielile îmi sunt confirmate atunci când ochii îi alunecă spre mine cu o încredere nimicitoare, care îmi blochează mușchii tremurânzi. Dintr-un motiv oarecare, am impresia că nu ar trebui să respir în direcția greșită, altfel îmi voi găsi sfârșitul cât de curând.

Urma de lumină a dispărut de mult din ochii lui și sunt față în față cu versiunea întunecată de mai devreme – stinsă, ternă și absolut lipsită de viață.

— Nu tu! Fotografia.

Pare accent american.

Dar ce să caute un american într-un loc atât de pustiu, de care nici localnicii nu se apropie?

Mâna lui își slăbește strânsoarea în jurul încheieturii mele și, când picioarele îmi alunecă înapoi, mai multe pietre cad și își găsesc sfârșitul. Un țipăt tulburător răsună în aer.

Al meu.

Nici nu mă gândesc la asta în timp ce îl apuc de antebraț cu ambele mâini.

— Ce... Ce naiba faci?

Gâfâi printre respirațiile înecate, cu inima tresărindu-mi. O senzație de groază îmi străbate cutia toracică, și nu am mai simțit așa ceva de săptămâni întregi.

— Ce ți se pare că fac?

Încă vorbește cu un calm total, ca și cum ar discuta cu prietenii despre opțiunile pentru micul-dejun.

— Termin treaba pe care ai început-o, ca, atunci când vei cădea, să surprind momentul. Am sentimentul că vei fi o piesă bună în colecția mea, iar dacă nu vei fi...

Ridică din umeri.

— O voi arde, pur și simplu.

Rămân cu gura căscată, în timp ce mintea îmi e năpădită de gânduri. Tocmai a spus că va adăuga în colecția lui o poză cu mine prăbușindu-mă? Am prea multe întrebări, dar cea mai importantă dintre toate este: ce fel de colecție are nebunul ăsta?

Nu, uită de asta – întrebarea finală este cine naiba e tipul? Pare cam de vârsta mea, după standardele societății ar fi considerat chipeș și este străin.

Oh, și emană un aer de infractor, dar nu genul mărunț, obișnuit. E într-o ligă doar a lui.

Un aer de infractor periculos.

Creierul care controlează nenumărate brute și care de obicei stă în umbră.

Și, cumva, s-a întâmplat să îi ies în cale.

După ce mi-am trăit viața înconjurată de oameni care mă-nâncă alți oameni la micul-dejun, pot recunoaște pericolul.

De asemenea, pot recunoaște oamenii de care ar trebui să stau departe.

Iar acest străin american este întruchiparea celor două lucruri mai sus menționate.

Trebuie să plec de aici.

Acum!

În ciuda spaimii și a stării mintale deja fragile, mă silesc să vorbesc pe tonul meu serios.

— Nu aveam de gând să mor.

El ridică o sprânceană, iar țigara din gură îi zvâcnește odată cu o ușoară mișcare a buzelor.

— Zău?

— Da! Deci poți să... mă tragi în sus?

M-aș putea folosi de antebrațul lui ca să fac asta, dar orice mișcare bruscă ar avea probabil exact efectul opus, iar el mi-ar putea da drumul, ajutându-mă astfel să mă întâlnesc cu creatorul meu.

Încă ținându-mi încheietura cu o mână relaxată, scoate o brichetă cu cea liberă și-și aprinde țigara. Vârful arde ca un amurg portocaliu frumos și, fără să se grăbească, bărbatul își bagă bricheta înapoi în buzunar și îmi suflă un nor de fum în față.

De obicei, mirosul de țigară îmi provoacă greață, dar asta e cea mai mică dintre problemele mele acum.

— Și ce primesc în schimb pentru că te ajut?

— Mulțumirile mele?

— Nu-mi folosesc la nimic.

Buzele mi se încleștează și mă forțez să rămân calmă.

— Atunci de ce m-ai apucat?

Atinge marginea aparatului foto, apoi îl mângâie cu senzualitatea unui bărbat care atinge o femeie de care nu se poate ține departe.

Din anumite motive, asta îmi face temperatura să crească.

Pare genul care face asta de multe ori.

Frecvent.

Și cu aceeași intensitate pe care o emană.

— Ca să fac o fotografie. Așa că ce-ar fi să termini ce-ai început și să-mi dai capodopera pentru care am venit aici?

— Chiar vrei să spui că moartea mea este capodopera ta?

— Nu moartea ta, nu. Ar arăta prea sângeros și neplăcut de violent când craniul ți s-ar zdrobi de stâncile de mai jos. Ca să nu mai spun că lumina actuală nu ar putea surprinde o imagine bună. Mă interesează căderea ta. Pielea ta palidă va face un contrast minunat cu apa.

— Ești... bolnav!

Ridică din umăr și suflă și mai mult fum toxic. Chiar și felul cum lasă degetele să-i alunece pe țigară și fumează pare relaxat, deși e încătușat de tensiune.

— Asta e un nu?

— Bineînțeles că e un nu, psihopatul. Crezi că aș muri doar ca să poți face tu o fotografie?

— O capodoperă, nu o fotografie. Și nu prea ai de ales. Dacă eu decid că vei muri...

Partea superioară a corpului i se apleacă în față, și își slăbește degetele din jurul încheieturii mele, în vreme ce vocea se stinge treptat, până ajunge o șoaptă înfricoșătoare.

— Vei muri.

Țip când piciorul meu aproape că cedează, și unghiile mi se înfig în brațul lui, cu o nevoie feroce de viață bubuindu-mi în vene sau cu disperarea unui animal în cușcă. Un prizonier care se află în izolare de o grămadă de ani.

Sunt aproape sigură că l-am zgâriat, dar, dacă e rănit, nu dă semne de disconfort.

— Nu e amuzant! găfâi cu vocea sugrumată.

— Mă vezi râzând?

Degetele lui lungi se înfășoară în jurul țigării și trage un fum înainte să o îndepărteze de gură.

— Ai timp să-mi dai ceva, până îmi termin țigara.

— Ceva?

— Orice ești dispusă să faci în schimbul gestului meu *caleresc* de a salva o domnișoară în pericol.

Nu-mi scapă felul cum accentuează cuvântul cavaleresc sau felul provocator în care folosește cuvintele în general. Ca și cum ar fi arme din arsenalul lui.

Batalionul la comanda lui.

Îi place asta, nu-i așa? Toată situația asta care a început cu încercările mele de a uita m-a adus într-un coșmar. Privirea mi se abate spre țigara pe jumătate fumată și, tocmai când mă gândesc să prelungesc timpul, necunoscutul inhalează în câteva secunde ce-a mai rămas și aruncă mucul.

— Ți-a expirat timpul. La revedere!

Dă să se elibereze din strânsoarea mea, dar eu îmi înfig unghiile mai adânc.

— Așteaptă!

Expresia nu i se schimbă, chiar dacă aerul îi răvășește părul. Chiar dacă sunt sigură că mă simte tremurând cu disperarea unei frunze care se luptă să supraviețuiască.

Nimic nu pare să aibă vreun efect asupra lui.

Și asta mă sperie îngrozitor.

Cum poate fi cineva atât de... atât de *rece*?

Atât de detașat?

Atât de lipsit de viață?

— Te-ai răzgândit?

— Da!

Vocea îmi tremură, chiar dacă încerc să par stăpână pe mine.

— Trage-mă în sus și voi face orice vrei.

— Sigur vrei s-o spui așa? *Orice vreau eu* ar putea include o serie de lucruri care sunt dezaprobatate de publicul larg.

— Nu-mi pasă!

În momentul în care voi fi pe un teren sigur, voi ieși de pe orbita acestui labagiu nebun.

— Ai pus-o!

Degetele lui îmi înfășoară încheietura mâinii într-o strânsoare nemiloasă, iar individul mă trage de pe margine cu o ușurință surprinzătoare.

De parcă viața mea nu ar fi atârnat de un fir de păr acum o clipă.

De parcă apa de dedesubt nu-și deschidea colții ca să mă mestece între ei. Poate, doar poate, că asta nu e un lucru bun, având în vedere diavolul cu care mă confrunt.

Respirațiile mele sacadate sună animalic în liniștea nopții. Încerc să le controlez, dar degeaba!

Am fost educată să am o voință de oțel și o prezență impunătoare. Am fost crescută cu un nume de familie măreț și cu o familie și prieteni care atrag atenția oriunde merg.

Și totuși, tot ce am știut vreodată pare să dispară în clipa asta. E ca și cum m-aș disocia de ceea ce ar trebui să fiu și m-aș transforma într-o versiune pe care nici măcar eu nu pot s-o înțeleg.

Și totul din cauza bărbatului care stă în fața mea. Trăsăturile lui sunt inexpressive, ochii, tot terni și lipsiți de viață, și au toate nuanțele sumbre posibile.

Dacă ar trebui să îi atribui o culoare, cu siguranță ar fi negru – impasibil, rece și cu o tentă de nemărginire.

Încerc să-mi eliberez încheietura din mâna lui, dar o strânge și mai tare, până când sunt sigură că-mi va rupe oasele doar ca să se uite înăuntrul lor.

A trecut doar un minut de când l-am întâlnit, dar, sincer, nu m-ar surprinde dacă chiar mi-ar rupe încheietura. La urma urmei, tipul a vrut să facă o fotografie cu mine căzând în gol.

Și, cu toate că e ciudat, e și de-a dreptul terifiant. Pentru că știu, pur și simplu, știu că acest străin american ar fi în stare să facă asta într-o clipită și să nu se gândească la consecințe.

— Dă-mi drumul! îi zic pe un ton tăios.

Buzele i se ridică la colțuri, într-un soi de grimasă.

— Roagă-mă frumos și s-ar putea.

— Care este definiția frumosului pentru tine?

— Adugă un „te rog” sau pune-te în genunchi. Oricare va fi în regulă. Să le faci pe amândouă în același timp ar fi foarte recomandat.

— Ce zici de niciuna?

Își înclină capul într-o parte.

— Ar fi și inutil și prostesc. La urma urmei, ești la mila mea.

Dintr-o mișcare rapidă, mă împinge din nou spre margine. Încerc să-i opresc brutalitatea mișcării, dar forța mea este doar un pai în fața puterii lui brute.

În scurt timp, picioarele îmi atârnă pe marginea prăpastiei, dar de data asta mă agăț de cureaua aparatului foto, de cămașa lui și de orice suprafață în care îmi pot înfige unghiile.

Impasibil.

E atât de rece, încât îmi îngheață degetele și mă lasă fără suflare.

— Te rog!

Un sunet apreciativ îi scapă de pe buze, dar nu mă trage înapoi.

— N-a fost așa de greu, nu?

Nărilor îmi vibrează, dar reușesc să zic:

— Poți să încetezi?

— Nu, pentru că nu ți-ai terminat a doua parte a înțelegerii.

Mă holbez la el, arătând probabil uimită ca naiba.

— A doua parte?

Îmi pune o mână deasupra capului și atunci observ că e înalt. Atât de înalt, încât e intimidant.

La început, doar îmi dă câteva șuvițe de păr după urechi. Gestul este așa de intim, încât mi se usucă gura.

Inima mi se zbate mai să-mi sară din piept.

Nimeni nu m-a atins vreodată cu o astfel de încredere. Nu... nu încredere. E putere!

Una copleșitoare.

Degetele lui, care doar îmi atingeau părul, mă împing atât de tare în jos, încât picioarele îmi cedează. Pur și simplu.

Fără rezistență.

Nimic.

Cad.

Cad...

Cad...

Mă gândesc că până la urmă m-a împins spre moarte, dar genunchii mi se lovesc de pământul tare, și la fel face și inima mea.